

Ὀλίγα περὶ γραφολογίας. Αἱ χειρονομία θαυμασίως μαρτυροῦσι καὶ φανεροῦσι τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου. Συνδιαλέχθητε ἐπὶ τινος στιγμῆς μετὰ τινος προσώπου· ἐν ᾧ ὀμιλεῖ, παρατηρήσατε τὰς διαφόρους θέσεις καὶ κινήσεις τοῦ σώματός του, παρατηρήσατε τὰς ἀλλεπαλλήλους μεταβολὰς καὶ τροποποιήσεις τῆς φυσιογνωμίας του, τὰς ἐναλλάξ σχηματιζομένας καὶ ἀφανιζομένας ῥυτίδας τοῦ μετώπου του, τὰς κινήσεις τῶν βλεφάρων του, τὴν ἔκφρασιν τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν τρόπον τῶν βλεμμάτων του· παρατηρήσατε τὰς κινήσεις τῶν βραχιόνων του, τὰς αἰωρήσεις τῶν ποδῶν του, τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν δακτύλων του· ὅσον καὶ ἂν εἶδε ὀλίγον διορατικοί, θὰ κάμει ἀμέσως γενικὴν διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μεθ' οὗ συνδιαλέγεσθε προσώπου.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ μία χειρονομία, μία κίνησις τῆς χειρὸς, ἐπὶ μᾶλλον δηλωτικὴ τοῦ χαρακτῆρος, σημεῖόν τι ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτήρα ἐπὶ ἐναργέστερον ἢ πάντα τὰ ἀνωτέρω· τὸ σημεῖον τοῦτο εἶνε ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, τὸ γράψιμο. Πράγματι τὸ γράψιμον, προῖδν τῆς πρώτης καὶ τῆς μάλιστα ἀπαραίτητου τῶν ἡμετέρων αἰσθήσεων, ἀποτελέσμα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἐνεργείας τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶνων, τοῦ ἔγκεφαλου καὶ τῆς διανοίας ἡμῶν, ἐμπεριέχει καὶ φανεροί αὐτὴν ταύτην τὴν διάνοιαν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἡ χεὶρ ὑπέκει τυφλῶς εἰς τὸν ὑπαγορευόμενον ἔγκεφαλον· οὕτω δὲ μεταγράφει τυφλῶς — καὶ ἀσυνειδήτως — τὰς ἐντυπώσεις ἅς αὐτὸς ὁ ἔγκεφαλος συνειθίζει· ἀναγράφει, τὰς φησὶς ἅς συνειθίζει νὰ διδῇ. Τοιοῦτοτρόπως δεινός τις γραφολόγος, ἔχων ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ μίαν σελίδα γεγραμμένην ὑφ' ἡμῶν ἰδιοχειρῶς, θὰ δυνήθῃ, διὰ τῆς λελογισμένης ἐξετάσεως ὧλων αὐτῶν τῶν ἀναριθμητῶν μικρῶν σημείων, νὰ διδῇ ποῖα εἶναι αἱ φησὶς, αἱ ἐντυπώσεις αἱ αὐθιγέστατα ἐνδιαφέρουσαι τὸν ἔγκεφαλον ἡμῶν, καὶ ἐπομένως νὰ διαγνώσῃ γενικῶς τὸν χαρακτήρα μας.

Ἡ γραφολογία εἶνε σχεδὸν ἐπιστήμη, ἐπιστήμη ἔχουσα βάσεις ἀρκούντως ἀκριβεῖς καὶ στερεάς. Ὁ γραφολόγος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τὸν χειρομαντίν, ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι ἀναγινώσκει τὸ μέλλον σας ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς χειρὸς σας· οὕτε μετὰ τὸν χαρτόμαντιν, ὅστις μαντεύει μετὰ τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ ὁποῖα ἐκλέγετε. Ὁ γραφολόγος δὲν προλέγει τίποτε, ἀλλὰ μόνον σας λέγει ποῖος εἶσθε.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψει βιβλίον τι νεωστὶ ἐκδοθὲν τοῦ Γάλλου M. Arsène Aruss καὶ ἐπιγραφόμενον «Γραφολογία ἡλποποιημένη» (Graphologie simplifiée). Τὸ κείμενον συνοδεύει πολυάριθμα αὐτόγραφα γνωστῶν τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν καὶ καθιστῶσιν αὐτὸ διδακτικώτερον καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρον. Ἐν αὐτῷ βλέπομεν κατὰ πρῶτον τὴν σπουδὴν τῶν τεχνιτῶν γραφικῶν χαρακτήρων, ὧν αἱ ἀστράπτουσαι μονογραφίαι (μονοκονδυλιῆς) καὶ τὰ ἀσύμμετρα γράμματα μαρτυροῦσι τὸ ἐξέζητημένον, τὸ ἐπιτετηθευμένον, τὸ ματαιόδοξον, τὸ ἐκκεντρικόν, τὴν πρὸς τὰς ρεκλάμας ἀγάπην. Τὸ καλλιγραφικὸν γράψιμον μετὰ τὸς ἐπισήμους χαρακτήρας του εἶνε σποδὴ ἐπίσημος, ἢ περιβάλλοντα οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ ἀντιγραφεῖς, οἱ ἔμποροι· μαρτυρεῖ δὲ τὰ κοινὰ καὶ ἀσημάντα πνεύματα, τὰ περιωρισμένα καὶ ἐνεργοῦντα καθ' ἑξίν, συνάμα δὲ τὰ ἀπλά καὶ ἀφελῆ. Ἡ κατιοῦσα γραφὴ, ἐκείνη δηλαδή, τῆς ὁποίας αἱ γραμμαὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταβαίνουν κλίνουσαι πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος, ἀνήκει εἰς τοὺς ἀδυνάτους τὸν χαρακτήρα, εἰς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀτόλμους, εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς, εἰς τοὺς καταβεβλημένους, τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἡ εὐθεῖα γραφὴ, τῆς ὁποίας δηλαδή τὰ γράμματα ἔχουσι μικρὰν τινα κλίσην μᾶλλον πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ, παράγεται ὑπὸ τῆς χειρὸς, τῆς ἐστραμμένης πρὸς τὰ ἔσω ἑαυτῆς. Ἡ γραφὴ αὕτη ἀποκτάται, διὰ τῆς θελήσεως. Οὐδέποτε εἶνε αὐτόματος. Μὴ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ εὐθέα γράψιμα: μαρτυροῦσι τοὺς κρυφίνους, τοὺς πανούργους, τοὺς ψεύστας. Αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ εἶναι πάντοτε γεγραμμένα εὐθέως.

Αἱ ἀσύνδετοι γραφαὶ, ἐν αἷς δηλαδή τὰ γράμματα ἐκάστης λέξεως δὲν συνδέονται, ἀλλ' εἶναι κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων διὰ μᾶλλον ἢ ἥτον μεγάλων διαστημάτων, ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἰδανικοὺς, εἰς τοὺς αὐτομάτως ἐνεργοῦντας (spontanés), εἰς τοὺς νεωτεριστὰς, εἰς τοὺς ἐφευρέτας. Ὁ Michelet, ὁ G. Doré, ὁ Chateaubriand εἶχον γραφὰς ἀσυνδέτους.

Ἡ σταθερὰ ἢ τοῖ ἀκλόνητος, γωνιώδης γραφὴ, ἢ παραγομένη ὑπὸ χειρὸς μηδαμῶς τρεμούσης μηδὲ ἀναποφασίστου, μαρτυρεῖ τοὺς

ἰσχυρογνώμονας, τοὺς ἀδιατρέπτους, τοὺς δεσποτικούς, τοὺς βιαίους τοὺς ἐπαναστατικούς, τοὺς ἀδεντικούς. Ἡ γραφὴ τοῦ Βίσμαρκ εἶνε πρῶτοντοιονταύτης σταθερότητος. Οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἄδολοι, οἱ γενναῖοι καὶ μεγαλόψυχοι, γράφουσι μετὰ μέγαρα γράμματα. Τοιοῦτος ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τοῦ José Maria de Hérédia.

Οἱ φιλόδοξοι, οἱ κενόδοξοι καὶ ματαιόφρονες ἔχουσι γραφὴν ἀναρριχωμένην (écriture grimpante).

Ἡ ἀκανόνιστος, ἀνώμαλος γραφὴ, «τῆς ὁποίας τὰ γράμματα καὶ αἱ λέξεις ἔχουσι ἀνίσον ὕψος καὶ διαφόρους σχηματισμοὺς, καὶ ἀναβαίνουν καὶ καταβαίνουν ἀκαταπαύστως ὑπεράνω καὶ ὑποκάτω τῆς γραμμῆς», χαρακτηρίζει τοὺς διστάζοντας καὶ ἐνδοιαστικούς, τοὺς ἰδιοτρόπους, τοὺς χαύνους, τοὺς συγκεχυμένους καὶ ἀφηρημένους.

Ἡ μὴ ἀναγνώσιμος γραφὴ ἀνήκει εἰς τοὺς κρυφίνους καὶ ὑπόβλους, τοὺς ψεύστας, τοὺς διπλωματικούς, τοὺς ἀκατανοήτους.

Ἡ συνδεδεμένη γραφὴ, ἐν ἣ πάντα τὰ γράμματα στενῶς συνδέονται μετ' ἀλλήλων, μάλιστα δὲ, ἐνίοτε, τὸ τελικὸν γράμμα μίας λέξεως συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ τῆς ἐπομένης, εἶνε τεκμηρίον πνεύματος λελογισμένου, πρακτικοῦ, λεπτοῦ, κριτικοῦ, διαπεραστικοῦ.

Τὸ μουντζουρωμένον γράψιμο προδίδει τοὺς σφοδρούς, τοὺς ὀξυθύμους, τοὺς σκληρούς, τοὺς ἡδυπαθεῖς καὶ φιληδότους, τοὺς λαιμάργους. Ἡ γραφὴ αὕτη ἐνίοτε μαρτυρεῖ καὶ τοὺς κακοῦργους.

Ἡ γραφὴ ἢ κεκλιμένη πρὸς τὰ δεξιὰ, (τῆς ὁποίας δηλ. τὰ γράμματα, οὐχὶ αἱ γραμμαὶ, εἶναι κεκλιμένα πρὸς τὰ δεξιὰ) μαρτυρεῖ τοὺς εὐαίσθητους· ἢ δὲ εὐαίσθησια αὕτη εἶνε τοσοῦτω μείζων, ὅσα μείζων εἶνε ἢ κλίσις ἐκείνη.

Οἱ λεπτολόγοι, οἱ μικρολόγοι, οἱ μικροφροντισταί, οἱ πολυμαθεῖς, ἔχουσι γραφὴν μικρογράμματον, λεπτὴν καὶ ξηράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πρωτοτύπους ἢ ἰδιοτρόπους, τοὺς καλλιτέχνους, τοὺς κομψοὺς καὶ χαρίεντας, τοὺς φαντασιώδεις, ἂν ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, χωρὶς νὰ εἶνε ἐντελὴς ἀλλόκοτος ἢ ἀκατάλητος, παρέχει ἰδιαιτέραν τιὰ ὄψιν, ἰδιάζουσάν τινα σφραγίδα.

Ἄλλα σπεύδωμεν. Ὡς ἐν παρόδῳ ἀναφέρομεν τὴν ἐρπουσαν καὶ ὀφιδῶδη γραφὴν τῶν ραδιοῦργῶν, τὴν στενὴν καὶ συνησφιγμένην τῶν φιλαργῶν, τὴν ἀπλήν τῶν μετριοφρόνων, τὴν ὑπερψυωμένην τῶν ἀλαζόνων, τῶν ἀυταρέσκων, τῶν ἀριστοκρατικῶν φάσεων, τὴν πρόστιχον, χονδροειδῆ καὶ ἀσχημιον τῶν προστύχων καὶ κοινῶν, τῶν ἀνοήτων κτλ.

Ἄφοῦ ἀπαξ θεωρηθῇ καὶ ἀναλυθῇ ἡ γραφὴ κατὰ τὴν γενικὴν αὐτῆς ὄψιν, κατὰ τὸ σχῆμά της, κατὰ τὴν διεύθυνσίν της, ἀφοῦ καταταχθῇ εἰς ὀρισμένον τι εἶδος, ἢ εἰς πολλὰ εἶδη ἀνάμικτα καὶ συγκεχυμένα, (τοῦθ' ὅπερ σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει), τότε πλέον ὑπολείπεται νὰ ἐξετασθῶσιν ἀκριβέστερον τὰ γράμματα αὐτὰ καθ' ἑνὴν, κατὰ τὸ σχῆμά των, κατὰ τὰς λεπτομερείας των, τὰς συνδέσεις των, τὰς ἄκρας γραμμὰς των κτλ. κτλ. Καὶ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἔχει τὴν σπουδαιότητά του. Τὴν ἀκριβῆ ἐξετάσιν πασῶν τῶν λεπτομερειῶν τούτων, καὶ τῶν σημασιῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ γραφέως, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ ῥηθείῳ γραφολογία. Ἴδια χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ ὀνόματος.

Ἄν ἡ γραφολογία ἔχει ἀληθινὰς βάσεις, ὡς δὲν ἀμφιβάλλει ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, πάντες ἄφειλον σήμερον νὰ εἶναι γραφολόγοι. Ὅποσον ἀσφαλέστεροι θὰ ἦσθε ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν ἀπάτης καὶ ἀγυρτείας, ἂν λόγου χάριν ἀναγινώσκοντες τὴν ἐπιστολὴν κυρίου τινὸς ὅστις σὰς διαβεβαῖοι περὶ τῶν φιλικῶν καὶ εἰλικρινῶν του αἰσθημάτων, ὅστις σὰς ὑπόσχεται ὅτι θὰ πράξῃ τὰ πάντα ὑπὲρ ὑμῶν, κτλ. κτλ., ἀνεγινώσκετε συγχρόνως ἐν τῷ γραφικῷ του χαρακτῆρι ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε ψεύστης, ἀπατεὼν, ὑπόβλος, ραδιοῦργος κτλ. κτλ. — Καὶ σεῖς, νεανία καὶ νεάνιδες, ἀντὶ νὰ πηγαίνετε ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀστρῶν, ν' ἀναγινώσκετε συγκεκινημένοι τὰς πλήρεις ἀγνῶν καὶ φλογερῶν αἰσθημάτων ἐπιστολάς, ἅς λαμβάνετε παρὰ τῶν ἐρωμένων σας, σπουδάσατε τὴν γραφολογίαν. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχετε ὀλιγωτέρας ἀφορμὰς νὰ μελαγχολῆτε κατόπιν καὶ νὰ γράφητε λυρικά ποιήματα πλήρη ἀκαισιοδοξίας καὶ παραπόνων κατὰ τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων.